

Els bisbes parlen de la Setmana de Pregària per la Unitat dels Cristians

Dv, 15/01/2021 per Catalunya Religió

([GIEC](#)) Del 18 al 25 de gener, entre les festivitats de la confessió de sant Pere i la conversió de sant Pau, l'Església celebra, a l'hemisferi nord, la [Setmana de Pregària per la Unitat dels Cristians](#), que aquest any té com a lema “Manteniu-vos en el meu amor i donareu molt de fruit” (Jn 15,5-9), unes paraules de Jesús als seus deixebles en el discurs de comiat.

D'altra banda, el proper dijous 21 de gener, festa de Sant Fructuós, tindrà lloc, a les 18 h, a la catedral de Tarragona, la cloenda del vint-i-cinquè aniversari del Concili Provincial Tarraconense, amb una Eucaristia concelebrada per tots els bisbes de Catalunya. En finalitzar l'eucaristia, els bisbes de Catalunya faran públic un document que porta per títol «Esperit, cap on guies les nostres esglésies? Als vint-i-cinc anys del Concili Provincial Tarraconense del 1995», una orientació pastoral que es mou entre el Concili Vaticà II, els ensenyaments del papa Francesc —sobretot l'Exhortació pastoral *Evangelii gaudium*— i les [resolucions del Concili Provincial Tarraconense de 1995](#). La celebració, complint estrictament les mesures sanitàries del moment, tindrà l'aforament limitat. Per aquest motiu també es podrà seguir en directe a través del lloc web de l'Arquebisbat de Tarragona, del seu canal de [Youtube](#) i la resta de xarxes socials.

Els bisbes de Catalunya centren els seus escrits dominicals a parlar de la Setmana de Pregària per la Unitat dels Cristians i de la cloenda del 25è aniversari del Concili Provincial Tarraconense, així com de la llei de l'eutanàsia, de l'humanisme cristià actiu, de saber acollir i de la Jornada Mundial de la Pau.

L'arquebisbe de Tarragona, **Joan Planellas**, diu que “estem molt habituats a parlar de l'Església com «un sol cos»”, però que “reflexionem menys sobre els efectes personals i eclesials que implica aquesta expressió”. Recorda que aquesta setmana iniciem l'octavari de pregària per la unitat dels cristians i que, a més, el

proper dijous, tindrà lloc a la catedral la clausura de la celebració del vint-i-cinquè aniversari del Concili Provincial Tarraconense de 1995, dos fets que “ens poden ajudar a comprendre més adequadament el que comporta ser «un sol cos»”. Recorda que “Sant Pau, a qui devem la imatge de l’Església com a «Cos de Crist», dedica el capítol 12 de la Primera Carta als Corintis a parlar de com es viu al dedins de l’Església, en tant que comunió dins la diversitat de dons”. Afirmar que “en l’eclesialitat mai ningú està en condicions de menysprear ni judicar ningú altre” i que una altra temptació del cos eclesial és que “un membre vulgui ocupar el lloc d’un altre”. Manifesta que “Pau indica que és Déu qui ha disposat cada membre en el seu lloc adequat i és des d’aquest espai, i no un altre, que li dona les forces i la saviesa per servir la salut i l’equilibri del cos sencer” i que el projecte comú “foragita tota possibilitat d’enveja i rivalitat, i fa del cos un jardí multicolor on mostrar la bellesa de Déu”. Expressa que superar aquestes dificultats té un únic objectiu: “«perquè en el cos no hi hagi divisions»—afirma sant Pau (1Co 12,25)—, «sinó que tots els membres tinguin la mateixa sol·licitud els uns pels altres»”. Finalment, recorda que “ja el Concili Tarraconense urgia «els fidels a prendre part activa en la comunitat cristiana, [...] amb un autèntic esperit de comunió, i ser acollidors de totes i cadascuna de les persones, en la seva peculiar situació, perquè hi puguin trobar el seu lloc i desenvolupar-hi la seva activitat o servei» (CPT 121)”.

El **cardenal Joan Josep Omella**, informa que aquesta propera setmana “clausurem els actes de commemoració del 25è aniversari del Concili Provincial Tarraconense” “amb la voluntat d’insistir en l’aplicació dels seus principis i intuïcions, i reprendre la tradició sinodal tarraconense”. Diu que “la celebració d’aquest aniversari ha coincidit amb uns moments de gran dificultat, pels embats d’una crisi econòmica i social provocada per la pandèmia de la Covid-19”, però que “malgrat tot, ha estat una oportunitat per seguir consolidant, sense por, els objectius del nostre Concili Provincial Tarraconense i per avançar decididament en la implantació de les mediacions necessàries per passar dels desitjos a la realitat”. Afirmar que “el primer objectiu és la renovació del nostre llenguatge teològic, espiritual i pastoral, per tal que sigui entès per la cultura del nostre temps” i que “un segon objectiu que continua vigent és la necessitat de créixer en una corresponsabilitat eclesial autèntica, fent que hi participin tots els membres del Poble de Déu”. Recorda que “el Concili va ser una expressió de sinodalitat, en la qual el papa Francesc persevera avui”, que “aquesta sinodalitat passa per promoure el protagonisme dels laics” i que “la participació del laicat és bàsica per escrutar els *signes dels temps*”. Diu que “l’agraïment al passat i el compromís humil amb el present ens conviden a seguir caminant oberts a l’esperança joiosa en el futur de l’Església, per esdevenir «llevat dins la pasta» en la societat del nostre temps”. Finalment, recorda que dilluns 18 “comença la Setmana de Pregària per la Unitat dels Cristians, que celebrarem fins al 25 de gener amb totes les confessions que integren el moviment ecumènic a la nostra arxidiòcesi” i ens anima a “pregar per aquesta intenció”.

El bisbe de Terrassa, **Josep Àngel Saiz**, informa que enguany la Setmana de Pregària per la Unitat dels Cristians ha estat preparada per la Comunitat Monàstica de Grandchamp (Suïssa) i que el tema escollit “s’inspira en el text de sant Joan 15, 1-17, i reflecteix la vocació a la pregària, a la reconciliació i a la unitat de l’Església i de tota la família humana, que és característica d’aquesta comunitat monàstica”. Afirmar que “la unitat de l’Església no és fruit de les nostres planificacions ni dels nostres consens, o dels acords que puguem assolir entre confessions cristianes”, que “perquè aquests compromisos siguin eficaços i produeixin fruit cal que siguin viscuts i assolits pels seus protagonistes com allò

que són de veritat, com a obra de l'Esperit Sant" i que "és per això que l'ecumenisme espiritual té tanta importància i ha de ser valorat com a veritable fonament del treball ecumènic que duem a terme els cristians d'unes i altres confessions per a aconseguir la unitat". Manifesta que "així ho varen entendre i ho van proposar els grans pioners de l'ecumenisme" i que "així ha estat en la comunitat ecumènica de germanes del monestir suís de Grandchamp, que essent protestants en els seus orígens, actualment compta amb cinquanta germanes de diferents generacions, de diferents tradicions eclesials i de diferents països i continents". Expressa que "el fruit del treball per la unitat està vinculat a la fe en Crist i a la permanència en ell" i que "la comunió amb Crist exigeix la comunió amb els altres". Reprodueix un text de Doroteu de Gaza, un monjo de la Palestina del segle VI, que ha trobat en els materials d'enguany, en el qual, entre altres coses, el monjo diu que "és obvi que com més ens separem de Déu, més ens allunyem els uns dels altres, i que com més ens separem els uns dels altres, ens allunyem més de Déu". Finalment, demana que "aquest exemple ens ajudi a avançar vers la unitat desitjada pel Senyor a partir de la nostra unió amb ell".

El bisbe de Tortosa, **Enric Benavent**, diu que les paraules del Senyor en el discurs de comiat (manteniu-vos en el meu amor i donareu molt de fruit) "inspiraran l'oració de milions de cristians de totes les esglésies i confessions durant l'octavari de pregària per la unitat dels cristians, que cada any celebrem entre els dies 18 i 25 del mes de gener". Afirmar que "al llarg d'aquests dies escoltarem diferents paraules del Senyor que ens centraran en les actituds espirituals que ens permeten créixer en l'amor" i que "si ens mantenim units a Ell creixerà el testimoni de l'amor i de la solidaritat amb tots els homes. I això ens portarà a una alegria plena". Manifesta que "en aquestes paraules se'ns traça un autèntic camí per a l'ecumenisme" i que "és escoltant junts la Paraula i sentint-nos deixebles de Jesucrist, com superarem els prejudicis sorgits després de segles de divisions, i creixerem en coneixement i estima els uns pels altres". Manifesta que "durant aquests dies estem cridats a reconèixer que, si bé la plena unitat volguda per Crist per a tots els seus deixebles encara no és una realitat, compartim molts dels mitjans volguts pel Senyor perquè la seua salvació arribi a tots els homes, transformi el seu cor i el Regne de Déu es faci present entre nosaltres: la Paraula de Déu; el sagrament del Baptisme; la vocació de servei als més pobres i necessitats del nostre món...", "realitats que fan possible que els béns de la gràcia i la salvació es troben en cristians de totes les esglésies i confessions". Finalment, diu que "aquesta setmana és, abans de res, d'oració, perquè la unitat que tots desitgem no és obra humana, sinó un do de Déu", que "la fe que ens uneix a Jesucrist ens porta a unir-nos també a la seua oració" i que "si a més d'escoltar junts la seua Paraula, compartim els seus sentiments i oració, la unió entre nosaltres es farà més forta".

El bisbe de Girona, **Francesc Pardo**, diu que "la divisió dels cristians és una de les ferides més importants que desfiguren l'únic cos de Crist que hauria de ser l'única Església" i que "cal distingir entre ecumenisme i diàleg interreligiós", "és a dir, entre la relació i lligam entre els qui professem la mateixa fe en Crist en diverses esglésies, i el diàleg entre els membres de religions diferents". Recorda que "en la història, a causa d'incomprensions, manca de diàleg, influències polítiques, egoïsmes i protagonismes personals, s'han produït les ferides de la divisió" i que aquesta divisió "és un obstacle per al testimoni de credibilitat de totes les esglésies en la nostra societat", és "contrària a la voluntat del Senyor", "és un escàndol per al món" i "dificulta enormement la causa de l'evangelització en el nostre temps". Afirmar que "cal pregar, però cal també reflexionar sobre el que ha

significat la divisió dels cristians, per al moment actual del moviment ecumènic vers la unitat i per evitar, alhora, divisions en la nostra pròpia Església i en les nostres comunitats, tot valorant el do de la unitat”. Destaca que ens cal “una més gran fidelitat a Jesucrist”, que ens cal “insistir a tots en aquesta adhesió a Crist” i que “ens cal alhora la conversió del cor per tal de viure més fidelment segons l’Evangeli, i la pregària en comú, perquè la unitat supera les forces de la nostra capacitat humana”. Expressa que “també cal reconèixer que ja és més el que ens uneix que els que ens separa: la fe en Crist, l’esperança en la salvació i el compromís d’estimar i servir”. Finalment, diu que “a tots, ens cal posar la nostra esperança en la pregària de Crist, en l’amor del Pare i en el poder de l’Esperit Sant”.

El bisbe de Lleida, **Salvador Giménez**, ens fa saber “alguns fets que la comunitat diocesana, seguint les indicacions de l’Església, proposa per al bé de tothom”, ens informa de “tres esdeveniments” i ens en demana l’adhesió i, sobretot, oracions. Parla de la festa de sant Antoni abat, que té lloc diumenge 17 de gener amb “molt arrelament popular”, un sant que “ha adquirit al llarg dels segles una intensa i àmplia devoció” i que “a més del seu amor al proïsme, admira i respecta els altres éssers de la creació”. Recorda que “a la nostra diòcesi la festa consisteix en una celebració de l’Eucaristia a l’oratori de la Sang i en una posterior benedicció d’animals a les portes del mateix temple”, però que “enguany només s’hi mantindrà la celebració de la Santa Missa”. Parla també de la Setmana de Pregària per la Unitat dels Cristians, del 18 al 25 de gener, “vuit dies en què les diferents confessions cristianes dediquen celebracions i moments d’oració per demanar a Déu la unitat de tots els que confessen que Jesús és el Fill de Déu”. Finalment, informa també de la celebració dels XXV anys del Concili Provincial Tarraconense (1995) i comunica que “dijous que ve, dia 21, festa de sant Fructuós a Tarragona, els bisbes amb seu a Catalunya signaran un document recordant aquell esdeveniment tan significatiu per a les nostres diòcesis i animant a aprofundir en una vivència autèntica de la fe i en una evangelització, amb més coratge i alegria, de la nostra societat, tot afrontant els consegüents reptes pastorals”.

L’arquebisbe d’Urgell, **Joan Enric Vives**, informa que “La vida és un do, l’eutanàsia un fracàs” és “el títol d’una [Nota](#) de l’Episcopat espanyol davant la tramitació i aprovació el 17 de desembre de 2020 de la «*Llei Orgànica de regulació de l’eutanàsia*» que cal anomenar d’eutanàsia activa” i ens fa avinent “el més fonamental de la Nota dels Bisbes”. Afirmar que “la tramitació s’ha realitzat de manera sospitosament accelerada, en temps de pandèmia i estat d’alarma, sense escolta ni diàleg públic” i que “el fet és especialment greu, ja que instaura una ruptura moral”. Recorda que “la Congregació per a la Doctrina de la Fe, amb l’aprovació expressa del Papa Francesc, va publicar la Carta *Samaritanus bonus* sobre la cura de les persones en les fases crítiques i terminals de la vida”, un text que “il·lumina la reflexió i el judici moral sobre aquest tipus de legislacions”. Recorda també que “la Conferència, amb el document “*Sembradors d’esperança. Acollir, protegir i acompanyar en l’etapa final d’aquesta vida*”, ofereix unes pautes clarificadorres sobre la qüestió”. Manifesta que “la pandèmia ha posat de manifest la fragilitat de la vida i ha suscitat sol·licitud per les cures, al mateix temps que indignació pel fet de descartar l’atenció a persones grans”, que “la mort provocada no pot ser una dreuera que ens permeti estalviar recursos humans i econòmics en les cures pal·liatives i l’acompanyament integral” i que “cal invertir en les cures i la proximitat que tots necessitem en l’etapa final d’aquesta vida”. Afirmar que “l’experiència dels pocs països on s’ha legalitzat (6) ens diu que l’eutanàsia incita a la mort dels més febles” i que “la falta de cures pal·liatives és també una expressió

de desigualtat social". Finalment, diu que "els Bisbes demanen als qui tenen responsabilitat en la presa d'aquestes greus decisions que actuïn en consciència, segons la veritat i la justícia".

El bisbe de Sant Feliu de Llobregat, **Agustí Cortés**, convida a "una reflexió sobre el que podem anomenar *"l'humanisme cristià actiu"*". Aborda aquest tema per diversos motius: perquè "iniciem el Temps ordinari de l'Any litúrgic" i "la visió de Jesús en el seu Baptisme ens ha fet contemplar allò que considerem "l'ideal de persona humana", l'ésser humà perfecte"; perquè "cada dia, com a persones humanes i cristians del carrer, ens enfrontem a decisions, que només es poden sostenir en la idea de món, de vida humana, de societat, que es desprèn del nostre referent fonamental, és a dir, de Jesucrist" i perquè "això pertany a la normalitat de la vida, però es fa més apressant quan hem d'optar davant d'alternatives importants". Afirmar que "actualment la nostra vida social, al costat del gran desafiament de la pandèmia, està marcada per grans problemàtiques: la migració, l'ensenyament, noves lleis sobre la vida, economia en crisi, i la configuració de Catalunya en el futur" i es pregunta "on agafar-nos?; en què basar-nos, per a encertar, essent fidels en consciència?". Manifesta que "la consciència demana ser il·luminada mitjançant un exercici constant de discerniment" i que "el nostre punt de partida podria ser el testimoniatge de molts, que es van deixar il·luminar per la seva fe en el terreny d'allò "humà", és a dir, tots aquells que descobriren la llum i la força de l'"humanisme cristià", com per exemple "Sophi Scholl, que al costat del seu germà, va ser sentenciada a mort per la Gestapo al 1943, com a càstig per les seves accions de resistència i oposició al règim nazi". Finalment, recorda unes paraules de Sophi Scholl "molt il·luminadores per a entendre el que volem dir amb l'expressió "humanisme cristià actiu" en les quals "veurem el punt decisiu de contacte entre la fe en l'Encarnació i la vida humana de cada dia".

El bisbe de Vic, **Romà Casanova**, diu que "el drama dels emigrants que arriben amb embarcacions fràgils a les nostres costes ens colpeix" i que "no podem restar indiferents davant aquests éssers humans que cerquen un futur per a ells i les seves famílies". Recorda que per als cristians, les paraules de Jesús («*Era foraster, i em vau acollir* (Mt 25,35)) "tenen també una altra dimensió transcendent: impliquen reconèixer el mateix Crist en cada germà abandonat o exclòs". Afirmar que "no solament hem de demanar que hi hagi polítiques adequades d'acolliment dels emigrants i refugiats, sinó que tothom, i de manera assenyalada els cristians, ha de viure en primera persona aquest acolliment". Manifesta que hem d'acollir els emigrants i refugiats "com a germans nostres, donant-los suport perquè ells siguin protagonistes de la seva inserció en el món laboral i social" i que "la nostra mirada envers ells ha de ser acollidora i integradora, sabent que poden aportar-nos dons a nosaltres". Expressa que "les persones vingudes d'altres països, cultures, religions i llengües contribueixen a la nostra cultura i convivència amb els seus dons diferents dels nostres" i que "no hem de veure mai l'altre que és distint com un contratemps, sinó com una oportunitat de creixement i de desenvolupament humà integral de tots". Finalment, recorda les següents paraules del papa Francesc: «Els immigrants, si hom els ajuda a integrar-se, són una benedicció, una riquesa i un nou do que invita una societat a créixer».

El bisbe de Solsona, **Xavier Novell**, informa que amb el títol "La cultura de la cura com a camí de pau" "el papa Francesc ens presenta el seu [missatge](#) per a la Jornada Mundial de la Pau d'aquest any 2021". Diu que "el Sant Pare ens recorda la importància de la creació i també de la fraternitat entre tots nosaltres" i que "hem de tenir cura els uns dels altres i així fomentar relacions on no existeixin ni la

indiferència ni el rebuig”. Recorda que “aquest any 2020 ha estat un any en què realment s’ha notat més fraternitat entre tots nosaltres”, però que “els cristians hem de fer un pas més, hem de veure a Déu Pare creador del món com aquell que té cura dels seus fills, de totes les seves criatures” i “no només hem de creure i donar gràcies a Déu per tenir cura de nosaltres sinó que hem de fer el mateix per als nostres germans”, servint els altres amb “obres de misericòrdia corporals i espirituals”. Afirmar que “el papa Francesc en el seu missatge convida els responsables de les organitzacions internacionals i dels governs, del sector econòmic i del científic, de la comunicació social i de les institucions educatives a fer alguna cosa per tal de canviar el rumb de la nostra societat”. Manifesta que “el Sant Pare també insisteix en el malbaratament que fem dels recursos i que es podrien utilitzar per a coses més prioritàries com ara la lluita contra la pobresa i la sanitat, sobretot en aquests moments de crisi”. Es pregunta “com podem educar les persones en la cultura de la cura” i diu que ho hem de fer primer “dins el nucli familiar i també a l’escola”, però que també “l’Església ha de fomentar i donar exemple”, així com “tots els governants i persones compromeses al servei del poble”. Finalment, ens recomana que llegim sencer aquest missatge del Sant Pare en la Jornada Mundial de la Pau 2021.

Poden trobar les glosses senceres al [web](#) de la Conferència Episcopal Tarraconense i a la pàgina web de cada diòcesi.